

ПАВУЧОСТА

Тоезја

Росен Борисов

Парчета, поезия

© Росен Борисов, автор

© Издадена от Електронно издателство Е-същност 2020 г.

ПАРЧЕТА

Росен Борисов

Посвещавам тази книга на семейството си и на жената, която го сътвори.

Обичах ги, обичам ги и ще ги обичам в този живот и след него.

Тази книга е един експеримент в търсене на нови значения в езика. Без претенции за зашеметяваща метафоричност - повече суматоха, мръсни чинии и смисъл, отколкото неповторими поетични усещания.

Езикът ни не може да понесе толкова повтораемост като тази, която наблюдаваме в съвременните поетични опити. Трябва да се изтръгнем от нея - езикът съдържа в себе си невъобразим брой значения и използването му само като апликация, означава че ни убягва самата му същност и написаното от нас няма никаква стойност.

В този език се чувствам абсолютно свободен. Освободен от форми, ритъм и задължителна поетичност. Един естествен език - такъв, какъвто съществува сам по себе си във всички свои възможни прояви и вероятни нива. Целият език.

Преминаваме цялото разстояние оттук до там. Живеем целия си живот от раждането до смъртта. Тогава трябва да използваме и целия език - от самотната думата до безкрайния текст; от брутална реалност до абсурдни понятия; тук и после, там и винаги; аз, ти, ние... и всички останали.

СМИСЪЛ

Вяра

Преди, когато не вярвах в Бог, ходех на църква. Бог ми говореше с недомлъвки. Мислех, че това е, защото и Той покрай мен е станал атеист.

После спрях да ходя на църкви. Преместих църквите в себе си. И започнах да говоря вместо Бог.

Градация

Има важни, по-важни и най-важни неща. И те не зависят от гледната точка, както е прието да се мисли, а са предсъзнателни и абсолютни обективности.

Важните неща сме аз и ти.

По-важните неща са нещата, които създаваме.

А най важното нещо е съществуването ни.

Окръжност

Животът е пресичане. Пресичане на улици. Пресичане на хора. И за да не се окажем само една огромна метафора на пресичането, някъде там в привидната хаотичност на движението, някои от нас си задават въпроса за смисъла.

В него се съдържат мотивите за пресичане. И ако успеем да отговорим на този единствено съществен въпрос, ще спрем да минаваме напред, осъществявайки онази перфектна окръжност около себе си, която отрича самото движение.

Но не можем.

И животът ни е само опит за окръжност. Или - пресичане на окръжности.

Отдавна

Намирам себе си само в липсата на смисъл. В онази плахост на вечерта, настръхваща от самотата на нощните улици. В далечния спомен за една измислица от море и пристанища за сънища. В присвоения дъжд по миглите на отсрещния вятър.

Намирам себе си само отдавна, когато бях зареден с непоносимото желание за търсене на несъществуващи значения.

Само отдавна.

Самота

Не знам дали осъзнавате значението на самотата в себе си. Аз го осъзнах твърде късно – едва когато самотата се беше разпаднала на вътрешни присъствия.

Не допускайте да ви напусне самотата, защото докато тя съществува, съществуваме и ние! Влезте и зазидайте входа отвътре! Не си мислете, че ще зазидате себе си вътре! Ще зазидате самотата в себе си.

Съмнение

Съмнявах се.

Съмнявах се във видимости. Съмнявах се във вероятности. Съмнявах се в идеи. Съмнявах се в смисъла. Съмнявах се и във всичко останало.

Пребродих всички съмнения, за да стигна до вярата. Не вярата в нещо или някого. А вярата като състояние.

Тогавя осъзнах, че съмнението е не просто отправна точка за вярата, а е самата вяра.

Хаос

В убийството на моите родители участвах само аз. Догади ми се на най-интересното. Новините не пуснаха нищо. А исках да видя изражението си точно в този момент.

Изкачвайки се, усещам напрежение в мускулите. Запътих се нагоре отдавна. Това е някаква същностна интровертност в нас, която винаги избира нагорница. Там някъде трябва да е мотивът и условието за живот.

Двама цигани убиха сестра ми по нощница. Едва по-късно видях, че огледалото ѝ в стаята е счупено. Пролетта понякога може да идва зловещо.

Бутилка уиски с два пръста на дъното. Верижка от часовник. Голи охлюви пълзят по масата. Хайвер от циганка. Северни понятия.

Абортиралите дървета ги отсякоха. Забравени хора се препъват в квадратните улици. Предчувствие за тъмно по ъглите на самотата.

Под липсващите сенки бяга гола жена. Колко красота може да съдържа бягството!

Облачно.

Отворен прозорец.

Вятър.

Едно убийство, преди което се случва всичко останало.

Щастие

Когато свикнах да живея сам, открих разликата между тишина и самота.

Животът ми е беше устремен и планиран като космическа програма на NASA. Един уличен котарак често се разхождаше по первазите на достойнството ми. Говореше ми на неразбираем език, а аз си мислех, че е такъв, защото не говорех котешки. Глупости! Просто мисленето ми беше трагично ориентирано към искреност, справедливост, съпричастност и други подобни, заплашени от изчезване видове на предпознанието.

Започнах да избягвам местата където се събират много хора. Това ми приличаше на някакво струпване на случайности. В търсене на смисъла често се оказвах с лице към морето. Никъде другаде самотата не е толкова тиха.

Хора. Много хора. Хора лигави, стърчащи и гложгащи. Събрани на куп и нарекли това свое събиране "общество". Хора търсещи заедност, търсещи закрила от другия. Хора, уплашени от своята самотност. Хора, сбъркали посоката към себе си.

Тишината. Тя е отвъд и навътре. Винаги изключва някой друг. Няма внезапна тишина – проекция е на прогресивно познание и е евентуална по късна есен. И е много чуплива - трябва да се внимава от удари в присъствия.

Самотата. Тя е отвъд и навътре. Винаги изключва някой друг. Няма внезапна самота, проекция е на прогресивно познание и е евентуална по късна есен. И е абсолютно устойчива - ничие присъствие не може да я наруши.

А казват че няма дефиниция за щастие.

Време

Когато още липсваше време (понятието за време го създадох по-късно), едно момиче и едно момче се срещнаха под полуделите липи в един отровен град на една абортирала държава.

Но тогава те все още не подозираха нито за отровата, нито за абортите. Усещаха само напрежението във въздуха между себе си, разреждан единствено от вкуса на липов цвят по устните на другия.

Този въздух нарекоха любов.

(Тогава създадох времето.) Момичето изтръгваше някакви вътрешности от момчето и си ги присвояваше. И момчето изтръгваше някакви вътрешности от момичето и също си ги присвояваше.

Това изтръгване нарекоха отдаденост.

Вече съществуваше време, но не времето съществуваше в тях, а те съществуваха във времето.

Тогава разбраха, че отровата и абортите са атрибути на изтичащото време, а липовият цвят по устните им беше запечатан само в спомените за липсващото време.

И избягаха. Избягаха от целия този хаос на съмнителни значения за истина и цялост. Избягаха от усещането за отровеност и абортиралост вътре в себе си.

Това бягство нарекоха спасение.

Един мъж и една жена на средна възраст стоят, загледани на изток в един съвсем различен град на една съвсем различна държава. Въздухът между тях е друг - без онова напрежение, което бяха нарекли любов. Нямахме вече нищо за изтръгване и всеки усещаше празнотата на другия - онази празнота, заместваща голямата отдаденост.

Тогава се появих аз като творец на времето и ги попитах:

“Помните ли кои сте?”

“Да.” - отговориха те - “България.”

Любов

Не предполагам, че след толкова много любов ще съм способен на още толкова. Колко любов може да принесе в жертва един човек за един живот? Трябва да е изграден единствено от любов и нищо друго.

Другите неща се складират извън него или любовта ги изяжда - може би и тя има нужда от храна, за да съществува и да нараства.

Накрая, когато запълни цялото вътрешно пространство, човекът трябва да умре. Така сме устроени - временно.

Но любовта продължава да живее, защото се храни вече от самите нас, въпреки че ни няма.

Тя знае къде сме.

ЛЮБОВ

Безкрайност

Мога да повтарям, че те обичам, докато изчерпя целия език, но няма да ми стигне времето.

Ще те обичам и след това.

Бяло

Всичко в мен е бяло. Бяла е тъгата ми. Любовта ми е бяла. Всичките ми недостатъци са бели. Дълго време сънувах цветни сънища, а на пробуждане теб те нямаше никаква. Беше потънала в пустините ми.

Прицелвах се в разтегливите спомени. И там те нямаше. Това ми се виждаше странно, защото обикновено винаги си там. Но сега моментът беше особен. Сега за пустините ставаше въпрос.

Отне ми доста време да осъзная, че цветовете са само една илюзия като дъгата след дъжд. А виж, бялото е друго нещо. Даже не е цвят - бяло е.

Знаеш ли как мирише пърлено човешко месо? Аз не знам, но знам как изглежда бялото.

Бели пустини няма.

Залез

Съвсем малко ми трябва до утре.
Днес обичах, ходих по вода, преструвах се на истински.
Залезът нажежи живота ми до бяло.

Но когато миналото стане минало
се превръща в маловажно понятие
от гледна точка на съседите.

Един ден протегнах ръка към остатъците любов,
очаквах докосването да разтърси почернените ми сънища,
но понеже беше само една измислица,
усетих как сенките в косите ти, залязват под ръцете ми.

Съседите си взеха няколко дена ваканция
и се почувствах малко по-свободен.
Заминаха нанякъде. После чух, че малкото съседче се удавило
в миналото.

Сега гледам нажажения залез и се моля само за едно докосване,
за да стигна до утре.

Октомври

Ела през октомври! Само тогава тъгуват птиците.

Устните ми още помнят керамиката на устните ти. Онези разрушени кестени в задния двор на щастието отдавна са само теория за любов. И есента, погледната точно от този ъгъл, бавно се случваше в косите ти.

Тъмно ми е. Не студено, не самотно, а тъмно. Затова през октомври ела!

Октомври не е време за любов. Но само тогава тъгуват птиците.

После

Търсих те. Губих те. Превърнах те във вечност. По унилите кичурите на дърветата разбирах, че си минала.

Ти направи всичко както трябва. Беше винаги. Беше всякаква. И нямаш никакво отношение за невъзможните случвания, за липсата на посока, за случайните настроения и неотложните планове за бъдеще. Това беше моята вина.

Твоята вина беше, че просто искаше да те обичам сега.

А аз винаги отлагах любовта за после.

ТЪМНО

Ако искаш да видиш онези потайности в мен, до които никой няма достъп, трябва да можеш да ходиш в тъмното пипнешком, да се ориентираш само по крясъка на хищните ми птици и да носиш онзи медальон на любовта, който ти дадох против уроки от докосване.

Вземи си топли дрехи и чадър, друго не ти е нужно. По алеята ми от кестени за самотници често вали и духат странни ветрове. Кестените обичат лошото време, а аз отдавна съм превърнал дъждовете в теория за щастие.

Няма да срещнеш други търсещи ме хора. Преостановил съм достъпа и коментарите са забранени. Истините ми привършиха отдавна и това, което ми остана, е да отчитам само смяната на сезоните. А дъждът е прекрасен ориентир за това.

Ако наистина искаш да видиш онези потайности в мен, всъщност трябва да търсиш не самия мен, а остатъци от самота.

Аз съм там някъде - само трябва да можеш да се ориентираш в тъмното.

Зима

Зимата остаря. Първо беше гъста. После посърнала. Търкаляше мислите ми и протестираше. Случваше се бавно, без никакво основание. Накрая се превърна в пеперуда.

Нощта носи тъмни очила. Ослушва се за мен. Разказвали ѝ бяха за моите кладни. Бавни облаци зацапваха миглите на хоризонта. Чувах как някой говори с дъжда ми.

Географски съм точно окръжност. Исторически съм България. Всички фази на луната са ми се случвали. Прегръщам американски президенти. Обичам истински. И на раздяла повръщам.

Коленича вчера. Ходя на гроба на баща ми. Събота. Късно е да говоря за това.

Боледувам малко. Само трезвен ходя за кокичета. Заспивам през юни. Сънувам до Коледа. Изморих се от търсене на единствена истина. Корените ми изсъхнаха, защото ме посадиха в морето.

Мислех да пиша книга. Тогава дойде зимата. Но вече говорих за нея.

Сега ще си почина малко.
После продължавам.

И така всеки ден.
Пиша по малко. След това си почивам. И после продължавам.

Отидох на лекар. Те също ми казаха да продължа. Но е нужно да се науча. Напразно се страхувам. Няма нищо по-лесно да умреш. Болестите не виреят през зимата. Пак тази зима.

Нивото ми не позволява да напусна сезоните. Трябва ми малко обучение, за да преминавам от едно измерение в друго. Някои го правели, но на собствена отговорност. Мен като ме питат, не отговарям.

Успехите ми се отдават трудно. Копнежът по особености е опит за летене. Полетът не е това, което беше. Децата не знаят къде е летището. Гади ми се от липса на врати.

На идване идвам. На тръгване пея.

Недоразумения в семейството. Обичам всички и те ме обичат. Критикуват

ме, че наричам брака си асансьор. Асансьор е смела дума. Ако токът спре, ще продължи завинаги.

Откровенията само се шепнат. Толкова дълго ми трябваше доверие, че не забелязах кога любовта свършва и започва истината. Ухото на нашата история е глухо от толкова много отдаденост.

Знам. Единствено ти беше до мен когато ме нямаше. Дълго. Сливат се сенките на птиците с уморените ти очи.

Знам. Това са едни простички думи за едно много сложно нещо.

Прости ми таланта да се обръщам, точно когато най-много ме обичаш. Моят начин на затваряне на вратата е винаги неподходящ.

Но знам.

СЪДЪРЖАНИЕ

СМИСЪЛ.....	6
Вяра.....	7
Градация.....	8
Окръжност.....	9
Отдавна.....	10
Самота.....	11
Съмнение.....	12
Хаос.....	13
Щастие.....	14
Време.....	15
Любов.....	16
ЛЮБОВ.....	17
Безкрайност.....	18
Бяло.....	19
Залез.....	20
Октомври.....	21
После.....	22
Тъмно.....	23
Зима.....	24

